

Retalls del passat. Llaurar.

JUANJO

Pau es va despertar, com tots els dies, abans que s'albiraren els primers raigs de sol. La nit anterior havia pensat en anar a llaurar el tros d'hort que tenia a mitja hora de camí del poble. La seva dona, que igual que ell, ja anava per casa, li preparà un parell d'ous fregits i un tros de formatge. Després de menjar-se'ls, va cap a l'estable a on ha passat la nit el somerí castany que tenia. El trau al carrer, el lliga a l'estaca i es disposa a aparellar-lo. Li ve al cap un altre matxo, més vigorós que aquest, que havia tingut ja fa anys, quan ell també es trobava més fort i més jove. Poc a poc, amb la paciència i la meticulositat que donen els anys que portava fent-ho i el viure una vida sense angoixes, mesurant el temps sense rellotge, li va posant les diferents peces a l'animal. Quan ja el té aparellat l'enganxa al carro, li carrega el forcat i cap a la sènia. En aplegar al tros —que no estava massa lluny—, desenganxa el carro al costat de la caseta i posa apunt el forcat. Li lleva el cabessó i el colleró al matxo per a posar-li les ventalles i el coixí. Amarra les barres del forcat a les corretges de les colleres, els tellols passats, la tiranda al seu lloc i a llaurar. Posa la xaruga al forcat per a soterrar el fem que havia escampat dies

abans. La terra, ben conreada durant tot l'hivern, estava esponjosa i les pales de la xaruga no tenien cap dificultat en tapar el fem que serviria d'adob per a les patates.

Solc cap ací, solc cap allà, Pau estava acabant de llaurar. Sols li quedava fer les anterres —són els racons que el matxo utilitza per a girar—. En això que se li acostava un home jove amb alguna cosa a les mans.

—¡Bon dia!, hi ha saó o no?

—Bon dia bo. Puix la veritat és que sí, encara hi ha una bona frescoreta.

—Em coneix? —pregunto, veient que no em reconeixia.

—Puix no, no caic. Qui eres?

Jo li explico qui soc.

—Perdona xiquet. Ens fem vells i la vista ja no és la que era. I digues, què et porta per a ací?

—L'he vist i he pensat en fer-li unes fotos, si em permet.

—Sí home sí, faltaria més. Mira ací a l'hort ja estava acabant però ara pegaré uns solcs aquí al bancal del costat i les podràs fer.

Així ho fem. Amb una mà a l'esteva i l'altra a la tiranda, va conduint a forcat i animal rectes com un fil obrint solc pel bancal. "Bonico" —així s'anomenava el